

7 Plou sobre mullat

És una sort que visquem a la Terra i no a la Lluna, dius. La mare et mira com sempre que fas una reflexió de les teves, tan ingènues i alhora tan indiscutibles. A ella també li sabria greu viure sota un cel sense matisos. Justament el que primer la va seduir de la meteorologia són els colors del cel. De menuda quedava encantada hores i hores contemplant els diferents tons de blau que va adoptant el cel a mesura que avança el dia. Tens raó, hem tingut molta sort, fa la mare. I ara cap al llit, que és tard i vol ploure. Has de descansar, filla, que demà hi ha l'assaig general.

Us feu un petó i te'n vas a l'habitació. Recorres amb la mirada l'estanteria fins a trobar un títol: *El petit príncep*. És, probablement, el teu llibre preferit. Et ve de gust rellegir-lo un cop més. Gairebé te'l saps de memòria, però cada cop hi descobreixes alguna cosa nova. L'has llegit vint, trenta, quaranta-tres vegades. Tantes com postes de sol va veure el petit príncep en un mateix dia. Un dia que devia estar molt trist.

Tu també estaràs trista, demà al matí. O, més concretament esbantada i desconcertada.

UN DESASTRE. M'ha vingut la regla. Avui, justament avui, el dia de l'assaig general del telenoúies. Després de treize anys i set mesos, ha hagut de presentar-se sense avisar en el moment més inoportú. Amb raó diuen que sempre plou sobre mullat.

M'he llevat més d'hora que de costum, nerviosa com mai. Tenia un mal de panxa que he atribuït als nervis. Fins que he anat al lavabo i he vist les calces tacades de sang. Mare, mare!, he cridat.

Per sort encara hi era, la mare. Ha vingut corrents, ha vist quin era el panorama, ha tret un paquet de compreses de l'armari de sota la

fa sempre que passa alguna cosa important. Un dia o altre havia d'arribar, Iris, ja ho sabíem. Però per què avui, precisament?, he dit entre sanglots. He plorat, sí: com una Magdalena. Més que trista, estava espantada i desconcertada. Venir-me la regla avui és el pitjor que em podia passar.

És repugnantment fastigós, això. Cada dos per tres em tanco al lavabo a canviar-me la compresa. Els nois no saben de quina se n'escapen. Ni tenen la regla ni els creixen els pits, dues coses ben desagradables. A mi tot just m'han començat a créixer, els pits. L'estiu passat la mare em va regalar un banyador sencer, perquè sabia que m'hauria fet cosa anar només amb la part de baix, tenint com tenia dos bonyets ridículs a l'altura dels mugrons.

Però, com que els bonyets encara són prou modestos, jo confiava que la regla em vindria més endavant, cap a final de curs. Què volen que us digui, no em sabia greu anar retardada en aquest aspecte. Deu ser que em resisteixo a créixer. Em resisteixo a tornar-me com les persones grans, que confonen amb un barret

guna i m'ha preguntat què tenia. Li he dit que estava refredada i em feia mal el cap, i que sisplau m'estimava més no parlar gaire. La Marta, que a vegades és una mica bruixa, m'ha preguntat a l'orella si m'havia vingut la regla. Com ho saps?, li he dit com a tota resposta. Després he amagat el cap entre els braços i he tornat a plorar.

La Marta té la regla des de fa un any i mig. Ella en parla amb orgull, com si fos un luxe de què es pogués presumir. Fins i tot ho utilitza a classe, quan algun mestre li fa una pregunta que la deixa fora de joc. «Ho sento, però no em trobo bé, tinc un mal de dona.» Ho diu així, «mal de dona», per donar-se importància. La molt fresca.

La veritat és que la Marta té un cos de noia gran. Un cos que fa anar de bòlit els nois de la classe dels Gripaus, que tenen un parell d'anys més que nosaltres. Els de la nostra classe són massa criatures per fixar-se en el cos de la Marta o de qualsevol altra noia. Però, a l'hora del pati, sempre hi ha dos o tres Gripaus que no treuen els ulls de damunt de la Marta. I ella és clar: contenta com unes

perquè no sabria com posar-m'hi. Els meus amics són amics i res més. Potser sí que tard o d'hora me n'agradarà un i perdé el cap per ell, però de moment m'estimo més no pensar-hi.

L'assaiig general ha anat millor del que em pensava. Creia que hauria de marxar corrents cap al lavabo en plena emissió, i que tota l'escola sabria que a la pobra Iris li ha vingut la regla i ha hagut de fugir de l'estudi canes ajudant-me. Però no. He intentat fer bona cara mentre m'inventava que s'esperen grans tempestes per a aquest vespre, però demà el dia ja es llevarà net i clar. Gràcies a la mare sé que, l'endemà d'una tempesta, el dia és més clar que mai. L'aigua de la pluja s'emporta la boirina i els agents contaminants de l'atmosfera. A la vegada, el vent que bufa durant la tempesta també fa neteja.

M'he notat una mica encarcerada, mentre parlava. Poc natural. La culpa és en part de la falta de pràctica i en part de la compresa, que no em deixava moure. A veure si dilluns ho faig millor. Dilluns, el dia del debut, la inoportuna regla anirà de baixa. Per contra, su-

Oi que ho he fet bé? Oi que semblava q estigués realment al Central Park? Oi que interessant la meva crònica?, m'ha metrellat Marta, sense ni respirar entre pregunta i pregunta. Oi que no tens àvia, creguda més creguda?, he estat a punt de respondre-li, Marta a vegades em recorda la flor del platà del petit príncep, tan bonica com vanito Però he pensat que no valia la pena barallar me amb la meva millor amiga. Al cap i a la aquests dies ella està tan nerviosa com jo els nervis li deuen fer perdre la modèstia.

No sé si la Marta ha estat tan genial assegura, en el paper de corresponal a New York. No en tinc ni idea. Estava tan ficada la pell de la noia del temps que m'era impossible ficar-me en la pell d'un teletespectacle qualsevol per veure com se'n sortien els companys. Com que jo havia d'entrar en ja al final del telenotícies, he passat la mitja hora ben concentrada, memoritzant l'explicació sobre les tempestes del vespre. Només de tant en tant pensava en la sang que m'anava caient entre les cames, i aleshores m'havia

8 Llamps i trons!

ha pogut veure l'assaig del telenotícies amb més tranquil·litat. Diu que jo ho he fet tan i tan bé i que la meua predicció era ben creïble. Mestranya que hagi trobat creïble l'anunci d'una tempesta fet en un dia de cel seré com avui. Cap meteoròleg de debò no ha parlat d'instabilitat ni de risc de tempestes. Segur que ho ha dit per animar-me, que per això serveixen els amics.

Dins de l'apartat dedicat a les informacions d'àmbit internacional, la Marta-TeveArrel-Nova York ha parlat d'un noi de catorze anys que, sense encomanar-se a ningú, s'ha posat a conduir un metro de Manhattan en hora punta, amb milers de passatgers a dins. Diu que és una notícia real, que va passar fa tres o quatre anys i que l'hi va explicar el seu pare. Perquè ella sí que en té, de pare, és clar.

A la tarda, quan he arribat a casa, m'han agafat novament ganes de plorar. Ja veig que la regla em fa estar amb la sensibilitat a flor de pell. Ho dec haver heretat de la mare, que cinc dies cada mes arrossega un humor molt

EL DIA s'ha llevat net i clar, després de tempesta. T'agraden els dissabtes perquè morzeu plegades, tu i la mare, sense pre-Ni tu has d'anar a l'escola ni ella ha d'ana la feina. Teniu tot el matí per anar-lo assalrint a poc a poquet, com si fos una tassa fina a vessar de xocolata desfeta.

Ja no estàs tan disgustada pel fet de tenir regla. En el fons del fons, també et fa il·luferte-te gran, i tenir un cos de dona com el la Marta. No ets del tot sincera amb tu mateixa quan dius que no t'interessa gens tenir físic d'adulta. A sant de què, doncs, pantes estones davant del mirall en forma níval actuant a la nit amb lae mar

ja. Depèn del dia, normalaleta tirant a maca o normalaleta tirant a lleitia. Quan et trobes més aviat maca, estàs ben optimista: veus la vida de color de rosa. Si et notes els ulls massa inflats o et descobreixes un niu de grans al front, perds seguretat i ho veus tot negre. Sembla mentida que uns detalls tan poc rellevants puguin influir tant en el teu caràcter. El que compta és la bellesa interior, com bé et diu la mare. També diu una cosa semblant la guineu al teu admirat petit príncep: «tot el que és essencial és invisible als ulls».

La mare no se'n sap avenir, de la tempesta d'ahir. Va arribar sense avisar, quan ningú se l'esperava. No t'atreveixes a dir-li que tu la vas encertar per casualitat, amb la teva previsió a l'assaig general del telenotícies. De fet, una tempesta de més o de menys tampoc té tanta importància. En qualsevol moment hi ha en marxa unes mil vuit-centes tempestes amb llamps i trons sobre l'atmosfera terrestre.

Preguntes a la Bruna (a vegades l'anomenes així, pel seu nom) d'on surten els llamps i els trons. T'explica que, temps era temps, es creia que els trons eren renecs dels déus. Avui sa-

d'altura i a uns deu graus sota zero. La temperatura és prou baixa perquè les gotetes i núvols es gelin, provocant unes primeres càrregues de poca intensitat. Aquestes descàrregues preparen el terreny perquè es descargui el llamp. Tot seguit, en un tancar i obrir d'ulls, part de la càrrega elèctrica del núvol passa a la superfície de la Terra, produint el llamp. Els llamps van acompanyats d'una resplendor el·límpica, i d'un soroll fort, el tro. Com que el llum es propaga més de pressa que el so, veiem el llamp abans de sentir el tro.

La mare, no saps per què, sempre fa com si de pomes agres quan parla dels llamps. Hem de ser francs, a tu tampoc et fan gens gràcia. Moltes vegades, quan hi ha risc de tempestes, la mare recorda per la tele quines precaucions cal prendre. No ens hem de preocupar de res, hem d'abaixar la ràdio si anem en cotxe; hem d'apagar els llums si anem en bicicleta; hem d'apagar els corrents d'aire; hem de desconnectar el televisor i altres electrodomèstics; i és millor que no parlem per telèfon, sobretot si ens trobem en una casa aïllada.

visor. Si ja és cap al tard, te'n vas al llit a colgar-te entre els llengols. Però, per més que ho intentis, no t'adorms: estàs pendent de les resplendors del cel, i et dediques a comptar els segons que passen entre el llamp i el tro. Com més segons passen entre l'un i l'altre, més lluny ha caigut el llamp dels peus del teu llit.

La mare, avui, et tracta d'una manera especial. Com si t'haguessis fet gran de la nit al dia. Si em sembla que era ahir quan em va venir la regla a mi per primer cop, exclama. A la seva època les compreses no eren tan pràctiques, i encara circulaven mites falsos com ara que durant aquests dies les dones transformaven el vi en vinagre, se'ls tallava la maionesa i no es podien rentar el cabell.

T'agrada que la mare entengui que ja no ets cap criatura. Però alhora necessites que et segueixi protegit, com quan eres petita i et deixava dormir al seu costat els dies de tempesta. Encara necessites que t'acoxi cada nit, que et faci un petó i et desitgi felïços somnis. Encara necessites que et consoli quan plores perquè les coses no t'acaben d'anar tan bé com vol-

això té tants amics. Sobre tot l'Albert. És, el millor amic de la mare, i tu a vegades has pensat que podria arribar a ser un am més-que-amic. No n'heu parlat mai, d'aquest tema, però estàs convençuda que ella també l'heu haver pensat. Se'ls veu tan bé, els dos junts, que es diria que són fets l'un per a l'altre.

L'Albert ve a sopar cada dissabte. És per això que els dissabtes, en lloc de menjar a cuina, pareu la taula del menjador. I en lloc de sopar amb una esgarrapada aneu allarga la sobretaula hores i hores, sovint fins ben entrada la matinada. Tu no acostumes a parlar gaire durant els sopars amb convidats, però amb l'Albert és diferent. L'Albert és com de família, i cap dels tres no us sentiu obligats a anar dient coses per omplir el silenci.

Ara bé, sopar amb l'Albert un dia a la setmana no és el mateix que sopar amb ell tots els dies de la setmana. No t'acaba de fer pes la idea d'haver de compartir la mar acostumada com estàs a tenir-la per a tu sola. I alhora et sap greu ser tan egoïsta en lloc de pensar únicament en la felicitat d'ella.

9 L'hora de la veritat

NO ENTENC per què les coses han de passar totes de cop. Divendres teníem l'assaig general i em va visitar la regla per primera vegada. Avui debutem amb el telenoícies en directe i rebo una carta llarguíssima de la Núria. No donaré l'abast, amb tantes emocions seguides.

La carta, escrita amb tinta negra sobre paper lila, m'ha posat els pèls de punta. D'entrada, perquè he descobert que sí que la trobo a faltar, la Núria. Tan bon punt he reconegut la seva lletra, m'han agafat unes ganes impressionants de veure-la, d'abraçar-la i de parlar amb ella. D'altra banda, m'he acordat de la carta que

un hospital de la meua ciutat, per culpa d'una anorèxia nerviosa. Ha estat a punt de morir. Es veu que volia aprimar-se i va anar menjant cada cop menys, fins a quedar esquelètica. Era tot ossos i encara es trobava grassa. Llengava per sistema el menjar que li posaven al plat. I, quan s'empassava alguna cosa, ella mateixa es provocava el vòmit, per por d'engreixar-se. Ho feia d'amagat, sense explicar-ho a ningú.

Però un dia, fa tres setmanes, la mestra de música la va descobrir vomitant al lavabo de l'escola, i va decidir parlar amb els seus pares. Poc després la van hospitalitzar. Sembla que el tractament va per bon camí, però se li ha d'estar molt a sobre per controlar que mengi i que no recaigui.

Abans d'estar malalta, la Raquel no era ni prima ni grassa. En tot cas, més prima que grassa. Si no fos pels alumnes repetidors seria sempre la més gran de la classe, perquè va néixer l'u de gener. Té el cabell pèl-roig i la cara pigada, i ja fa temps que li va venir la regla. Bé, ara no la té, la regla: amb l'anorèxia li ha desaparegut. Aiví és la vida: ja anarà bé.

perquè no li ve la regla quan li hauria de venir.

En fi. No sé si em podré concentrar en la informació meteorològica, aquest migdia. No puc deixar de pensar en la Raquel. Diu la Núria que si la veïes no la coneixeria, de tan ràpida com ha quedat. Els metges creuen que se salvarà, però encara no es pot dir que estigui fora de perill. Dit d'una altra manera, encara es pot morir. No veig quin sentit té inventar-me davant les càmeres una previsió del temps mentre la Raquel, amb quinze quilos menys, es debat entre la vida i la mort. A la Raquel li és igual quin temps farà demà. Plogui o nevi, ella seguirà tancada a l'hospital, juntament amb altres malaltes d'anorèxia que també rebugen el menjar.

Però no tinc altre remei que fer el cor fort i oblidar durant una estona la trاسبalsadora car-ta de la Núria. Haig de preparar la meua intervenció al telenotícies. S'han acabat els assajos, avui va de debò. Avui tots els teleespectadors de l'emissora del barri em veuran mentre explico que demà ens visitarà una onada d'aire

que allò és un informatiu escolar i que els meus pronòstics no són gens fiables. Que qualsevol semblança amb la realitat meteorològica és pura coincidència.

Aquest matí, abans de trobar a la bústia la carta de la Núria, he fet un gran escampall de roba damunt el llit, a la recerca d'alguna cosa per posar-me. Almenys m'he emprovat vint peces diferents. Després encara he anat a l'armari de la mare i he mirat com em queien algunes camises seves, de les que es posa per sortir per la tele. Al final he apostat sobre segur i m'he posat el jersei verd de canalé, el meu preferit. M'agrada perquè és ample i em dissimula els pits que em comencen a créixer. Però ara penso que hauria estat més adequada una brusa cenyida. Potser fins i tot m'hauria hagut d'emprovar uns sostenidors de la mare, a veure com m'anaven.

Sigui com sigui, ara no hi puc fer res. És massa tard per penedir-me d'haver triat el jersei verd. A l'estudi, tothom ja ha pres posicions. D'aquí a no res serà en antena la careta del primer telenotícies de TeveArrel. Ja em sembla sentir la Sara me calbuda ale talassec.

10 *Una aparició* *fugaç*

UNA ONADA D'AIRE CÀLID com la que tu vas preveure ha disparat els termòmetres. Falta ben poc per Nadal i fa un temps de primera. Penses que vas tenir sort, en el debut com a noia del temps: la teva predicció s'ha complert punt per punt. Qui ho havia de dir.

D'aquí a tres hores, tornem-hi. Avui faràs un esforç per vocalitzar millor i per no treure els ulls de la càmera. No t'ho perdonaràs si tornes a embarbussar-te com una estúpida mentre enraones en directe. Ahir se't va fer un nus a la llengua i vas acabar parlant de «precipipitacions». I a sobre, era per dir que no t'hi hauria de precipitacions. Coses així

primer telenotícies de TeveArel. I et va felicitar de tot cor.

T'has posat una brusa estampada, aquest matí. I uns sostenidors sense tirants, que has trobat en un dels calaixos de l'armari de la mare. Et fan sentir més gran, els sostenidors. Més adulta. Ja era hora, Iris!, t'ha dit la Marta tan bon punt t'has assegut al seu costat. Es pot saber de què parles?, li anaves a demanar, però abans d'obrir la boca ja has entès que es referia als sostenidors. Tant se'm noten?, li has preguntat en veu baixa. T'ha dit que no, que ella té un sisè sentit per a aquestes coses.

Durant la quinzena cultural no feu classe. A primera hora del matí mireu el vídeo del telenotícies del dia abans i comenteu els vostres errors i les coses que cal millorar. Ho feu sota la supervisió de l'Eduard, el tutor del curs. A les onze us poseu en marxa per preparar l'informatiu del dia, que ha de començar a dos quarts de tres, puntual com un rellotge.

Quan et toca el torn, saludes els espectadors i anuncies que demà caurà calamarsa. És a dir, pedra petita. Es nota que vols treure partit de les llicons de la mare. Filla et va ex-

amunt i avall per dins d'un núvol. Si tallem un gra de calamarsa pel mig i en comptem les capes, sabrem quantes vegades ha pujat i baixat dintre del núvol. Si els grans de glaç fan més de mig centímetre de gruix, aleshores ja no són calamarsa sinó pedra.

Així doncs, dius que demà caurà calamarsa. Has estat a punt d'annunciar una pedregada, i a l'últim moment t'has fet enrere. Saps que les pedregades destrossen conreus i arruïnen famílies senceres de pagesos. Els teus pronòstics són inofensius, però per si de cas has preferit no cridar el mal temps.

Ho fas força bé, se't nota menys nerviosa que ahir. En Jordi t'ha donat moral, fa una estona, quan t'ha dit que anaves molt maca, que semblaves més gran i que t'esqueia d'allò més el paper de noia del temps. En Jordi fa d'operador de càmera. És un company molt legal, sens dubte. Gràcies a ell no t'has encallat ni una sola vegada. Has fet un bon paper. T'agradarà que et vegi la mare, penses. Segur que nota que vas millorant.

La mare et segueix fent les llicons meteo-

podreu deixar córrer la classe particular, però ha dit que ni parlar-ne. Serà una bona manera de distreure'm, filleta. La mare es refereix a aquestes llicons com si fossin un favor que t'hi fas a ella, i no a la inversa.

Heu parlat dels núvols, que estan formats per una infinitat de gotetes i volen més alt durant el dia que durant la nit. La teva professora particular t'explica que el cel és com un edifici amb núvols diferents a cada replà. A primer pis, des d'arran de terra fins als dos centres quilòmetres d'altura, hi ha els núvols baixos. Són els cúmulus, estratus i estratocúmulus. Al segon pis hi ha els núvols mitjans, que circulen entre els tres i els sis quilòmetres d'altura. S'anomenen altocúmulus, altostratus i nimbostratus. Al pis de dalt, entre els sis i els deu quilòmetres d'altura, trobem els cirrus, cirrostratus i cirrocúmulus. També hi ha els núvols de dimensió vertical, que ocupen ells sols tots tres pisos, com els cumulonimbus o núvols de tempesta.

Preguntes a la mare com es pot saber si un núvol porta pedra. Et diu que una bona pista és el color de la base: no és fosc sinó d'una

nes. Però no et respon, perquè han trucat al timbre i s'afanya a clavar l'orella a l'interfon. És l'Albert. Se'l veu content i atabalat. Passava per aquí i he pensat que us pujava a saludar, diu. Però no em quedo a sopar, que a dos quarts he quedat amb la Clara. Ja ho sabeu, aquella alumna meva...

I tant que sabeu qui és, aquesta alumna seva. Dissabte passat no va fer altra cosa que parlar d'ella en tot el sopar. A cada nou tema de conversa, l'Albert sortia que si la Clara això o la Clara allò. La mare feia com si no passés res, però a tu et va semblar que la processó li anava per dins. I, a sobre, avui es presenta a casa vostra per dir-vos, com qui no diu res, que se'n va a sopar amb la Clara. L'Albert ignora que, amb la seva aparició fugaç, us ha amargat totalment la nit. Ni tan sols us queden ànims per dir-li que vosaltres ja heu sopat fa estona.

Un cop l'Albert és fora, la mare agafa una cagadora i et diu que surt un moment. A escampar la boira. Tu l'esperes al sofà, amb la cinta de vídeo a punt. Però, quan la mare tor-

tampoc que t'haurà de comprar uns sostenidors, perquè els seus et vénen grans, encara. Demà serà un altre dia.

Te'n vas a l'habitació. El teu refugi. Et mires mecànicament al mirall que té forma de núvol. Quina mena de núvol deu ser, aquest? Un cirrus, un cúmulus, un estratus...? Abans de ficar-te al llit desvies els ulls cap a la foto d'un noi força atractiu que sempre has tingut penjada a la planxa de suro. Penses que si aquell noi de somriure murri encara fos viu, a la mare no li faria res que l'Albert sortís a sopar amb la Clara, o amb qualsevol altra estudiant de psicologia enlluernada pel professor.

Durant aquesta quinzena cultural hi pensaràs sovint, en el noi de la foto. L'Albert, la Raquel, en Jordi... tots plegats semblen haver-se posat d'acord per fer-te pensar més que mai en el teu pare.

